

עין משפט
נר מצוה

ביצה פרק ראשון ביצה

מסורת הש"ס

(א) ויחמם עטין: (ב) ויביל
תמן: (ג) ויביל שארית:
(ד) תבילין (לחם) כז: עטין:
(ה) דבילין: (ו) ויבילין:
(ז) ויבילין: (ח) ויבילין:
(ט) ויבילין: (י) ויבילין:
(יא) ויבילין: (יב) ויבילין:
(יג) ויבילין: (יד) ויבילין:
(טו) ויבילין: (טז) ויבילין:
(יז) ויבילין: (יח) ויבילין:
(יט) ויבילין: (כ) ויבילין:

הורה אור השלם

1. מצות ואכל את
בשמת הימים ולא יראה
לך המין ולא יראה לך
שאר בכל גבלך.
2. ואשר איש מבני
ישראל וזמן הנהגתו
ביתוכם אשר יצור צור
יהיה את עוף אשר יאכל
ועשך את דמו וכדו
בגמרא: ויקרא יג

הגהות הב"ח

(א) ויביל דייס כי יביל
ממין הוא אס:

גליון הש"ס

י"ח ר"ה שיעורו של
ב"ר ר'א ר'א ר'א ר'א ר'א
ז"ה ר"ה שיעורו של
ב"ר ר'א ר'א ר'א ר'א ר'א

מוסף רש"י

שיעורו של זה לא
בשיעורו של זה. על
כך דמך דמך ופס
ולכך כב שער: דלי לא
מכסה גמר תמן כזה
למטה דו ללא מן הדין
לכחות מנדן ולא משיב
עליה אלא בשעורו רב:
לכך מכסה התמל
לחיות אסור: דלתי
בכחות מכסה ללא למטה:
דלא תהא רחיה מתנה
מכילה: דמסס אסור
בכחות: על כן דמך
בכחות וקל יותר מכסה
ויחמם עטין: ובית הלל
צריכי: דמך מחמרי לא
ליך: ופסחים ה: אבל
שארין שאין ראוי
לאכילה: דלא חמי
למכילה: (שם כג): ערך
שמן עפר למטה: עפר
מחמם ולא על קרקע קשה
לשחוט: דלא הקרקע
קשה לא מיקר עפר ושם
(למ): עפר לא נאמר
אלא בעפר: עפר מחמם
דלא עני עפר אלא כסוי:
בעפר מחמם כולו עטין:
בעפר מחמם (שם כג):
מחמם כולו טמון בעפר
(שם לא):

דשמיטה קליה ביממא. שהקול אינו נשמע ביום ככלילה: עובדא.
דכדק מעייני ולא מלא והסכים ומלא ולא היה תרנגול וזכר עד ששים
נמים וסמך רב מרי על התרנגול והמרי את היללה: מכרדא.

גשר: מילדא. חזל קשור בראשי שפי ימדות אחת תקועה בשפת
הנהר מזה ועד קר מוטל לרוחב

הנהר מזה ועד קר מוטל לרוחב
הנהר ועוברין בו בדומק על ידי

שלושין כחזל ועוברין: כמאי
אוקימנא. לדריי יוסי ז"ר שאל:

אימא מאמסול הוא. דכין דרובא
ייממא ילדן אי לא נדק תלין ייממא:

דריי יוממן לא שניחא. הלכך
דלאכא וזכר כיון דקיס לן דלתי

יולדת כלילה תלין דריי יוממן אכל
דספגא מארעא ליל כלילה שמי

טפי מילתה רובה: טומא שניחא.
שומין שחוקין: לגלילא. הנחש שזחה

ממנו אס מולאו מגולה ומטיל בו
ארס: אס כן. דמד שיעורא

למרייהו: שיעורו של זה לא
לא יליף שאור מחמם משום דמך

בככותב "דלא תימא דו ללא מן הדין
לחיות כדון ושאר נמי בככותב

לכך כמיה דהיא לשעורי כשיעורא
וטא ושיעורא דלא. ולהכי נקט משום דמך

דכככי הוי יומי דעתא כדמפרש
טעמא דיומא (דף עט). אי נמי

שיעורין הלכה למשה מסיני: לית
לכו דריי וירא. כממיה והא קרא

דנדיא כמיי: פסח הכסוב כשאר.
שאר לא ימלא בכתיב (שמות יג):

וסיים כמך. כי כל אוכל (מחממת)
וזהו ליה למכח כי כל אוכל שאור

כי דלא אחיה עוגשו עם אחרתו:
וזו שאור וכו'. כה כן זה: לענין

אכילה כולי עמלא לא פליגי. דאפילו
ב"ש מדור דמך חייב בכיות כשאר

דאכילתו וכד"ר וירא אכל לביעור
לכ"ש לא השו דמלעטרין קרא

למכתיניהו למרייהו לא יראה לך
מך ולא יראה לך שאור לא ילפין

למיימר ליה היכי דאכילה השוה
הכחו אכילת מך לביעור שאור אף

לביעור השוה לא דמלעטרין
למכתיניהו יס חלוק כשיעורין: תימא

נמי הכי. דכביעור הוא דפליגי ולא
דאכילה: השוה דיעבר. דלי שחט

הא לא קשיא. לא ישחוט דריי:
עפר מוכן מוחס: מכלל דמך סבר

ישחוט. כממיה והא ישחוט קאמר:
הא לא קשיא. לא ישחוט דריי:

אכסוי למחיה קא מיהדרי ויכי קאמר
לא יגמור מעשה השמיטה דהיינו

הכסוי: לא ישחוט ויכסה. אע"פ
שחט לא יגמור: השוה שחט

לימלך. אע"פ דהשחוט דעלמא דיעבר
על כרחק הכל למחלה השחוט שחט

לשחוט (בהמה) וכן לימלך לנו מה
לשחוט מפרש כמאי קמפלגי רבא ורבי יוסף אליבא

ד"ש: בעפר. שחט דלא קפיד אלא אכסוי: אית לן דרי וירא. ובענין עפר
למטה ויכי קאמר רבא אס יכולין לומר לו שחוט מיד שיש לו כזר עפר למטה שריען ליה אכל אס לנו צריכין לומר לו שחוט תחלה לא נמיר לו:

דלמא. לאחר חסירה ממלך ולא שחט נמלא שחפור כנס: הא עדיפא. דלא תגור הכי: ושא קא עבדי כפישה. לרב יהודה פריך דלמר והוא
שם לו דקר נעון אלמא דעממא דמתימין לאו משום דלתי עשה דוכסא בעפר דמי את לא מעשה כל מלאכה אלא משום דכבר חפור ועומד
הוא והא קא עבדי כפישה דמימין לאו משום דלתי עשה דוכסא בעפר דמי את לא מעשה כל מלאכה אלא משום דכבר חפור ועומד

הוא והא קא עבדי כפישה דמימין לאו משום דלתי עשה דוכסא בעפר דמי את לא מעשה כל מלאכה אלא משום דכבר חפור ועומד
הוא והא קא עבדי כפישה דמימין לאו משום דלתי עשה דוכסא בעפר דמי את לא מעשה כל מלאכה אלא משום דכבר חפור ועומד

דשמיטה קליה ביממא. וכלילה משמיעין קולס למרחוק יותר
מזיום ולא נקט כלילה משום דמתימין כיום:
כי לא ברק איבר טאמטיל הוא. וא"ת והא צילה דבר שיש לו
מתירין (א) א"כ ספקא לחומרא שמיט דיוולדת כיום

כי ספקא מארעא שמיט דיוולדת כיום
יותר מכלילה: לומר דף שיעורו

ש"ל זה לא בשיעורו של זה. פירש רש"י
דלי לא תבז שאור הייתי אומר דיו

לכא מן הדין להיות כדון דוקא
בככותב וא"ת מנלך דשיעור מך

בככותב אימא ככילה או כשיעור
אחר ופ"ה דהלכתא גמרי לה דהוי

ככותב ולא נהירא דא"כ קרא למא
לי ע"כ נראה פירוש (א) (אמר) הואיל

וידענא דשיעורו של זה לא כשיעורו
של זה נוקים ליה שיעורו כדאשכחנא

בעלמא גבי יום כפור (יומא דף עט.
וס) דהוי בככותב (ס):

דאמר רבי וירא פתח הכתוב
בשאר ופ"ה בחמין

וב"י ובית הלל סברי י"פנין ביעור
מאכילה. ואם תמלך למה לא לריכותא

דלעיל הא ידענא שפיר (דמך)
כיות מהכא וי"ל שלא טענה לומר

הואיל ותלך הכתוב בשני לאין ולא
יראה לך (שאר) ולא יראה לך

(מך) ודלי אין שיעורן שזה דזה
בככותב וזה כמות קמיל להריכותא

וא"ת הואיל וא"ת לכו להריכותא למה
לכו דרי וירא וי"ל לא הייתי משי

כרת אלא כמך דכתיב ביה כרת:
בעפר

לענין ביעור בית שמאי סברי
ילפין ביעור מאכילה אתמר נמי א"ר יוסי בר חנינא מחלוקת לענין ביעור

אבל לענין אכילה דברי הכל זה וזה בכיות תניא נמי הכי וירא לך
(שאר) ולא יראה לך (מך) זהו מחלוקת שבין בית שמאי וב"ה שב"ש

אומרים שאור בכיות וחמין בככותב וב"ה אומרים זה וזה בכיות: השוחט
חיה ועוף ביו"ה: השוחט דיעבר אין למחלה לא אימא סיפא וב"ה

אומרים לא ישחוט מכלל דת"ק סבר ישחוט הא לא קשיא לא ישחוט ויכסה
קאמר אימא סיפא ומודים שאם שחט שיחפור בדק ויכסה מכלל דרישא לאו

דיעבר הוא אמר רבא הכי קאמר השוחט שבא לימלך כיצד אומר לו ב"ש
אומרים אומר לו שחט חפור וכסה ובית הלל אומרים לא ישחוט אא"כ

היה לו עפר מוכן מבעוד יום רב יוסף אמר ה"ק השוחט שבא להמלך כיצד
אומר לו ב"ש אומרים אומר לו לך חפור שחוט וכסה וב"ה אומרים לא ישחוט

אא"כ היה לו עפר מוכן מבעוד יום א"ל אביי לרב יוסף אימא מר ורבה
דבריי וירא אמר רב קא מפלגיתו דא"ר וירא אמר רב י"דשחוט צריך שיתן

עפר למטה ועפר למעלה שנאמר וישפך את דמו וכסוהו בעפר עפר לא
נאמר אלא בעפר למעלה שחוט צריך שיתן עפר למטה ועפר למעלה

דמר אית ליה דרבי וירא ורבה לית ליה דרבי וירא א"ל בין לדידי בין לרבה
אית לן דרבי וירא והכא בהא קא מפלגין רבא סבר אי איכא עפר למטה

אין אי לא לא חיישין דלמא ממלך ולא שחוט ולדידי (אדרבה) הא
עדיפא דאי לא שרית ליה אתי לאמנועי משמחת יום טוב: ומודים שאם

שחט שיחפור בדק ויכסה: אמר רבי וירא אמר רב יהודה והוא שיש לו
דקר נעון מבעוד יום והא קא עבדי כפישה אמר רב חייא בר אשי אמר רב

בעפר
עשה אס ישחוט אס לאו הואיל ואין לו עפר מחסו ב"ש אומרים כ"י: רב יוסף אמר כ"י. ולקמיה מפרש כמאי קמפלגי רבא ורבי יוסף אליבא

ד"ש: בעפר. שחט דלא קפיד אלא אכסוי: אית לן דרי וירא. ובענין עפר
למטה ויכי קאמר רבא אס יכולין לומר לו שחוט מיד שיש לו כזר עפר למטה שריען ליה אכל אס לנו צריכין לומר לו שחוט תחלה לא נמיר לו:

דלמא. לאחר חסירה ממלך ולא שחט נמלא שחפור כנס: הא עדיפא. דלא תגור הכי: ושא קא עבדי כפישה. לרב יהודה פריך דלמר והוא
שם לו דקר נעון אלמא דעממא דמתימין לאו משום דלתי עשה דוכסא בעפר דמי את לא מעשה כל מלאכה אלא משום דכבר חפור ועומד

הוא והא קא עבדי כפישה דמימין לאו משום דלתי עשה דוכסא בעפר דמי את לא מעשה כל מלאכה אלא משום דכבר חפור ועומד
הוא והא קא עבדי כפישה דמימין לאו משום דלתי עשה דוכסא בעפר דמי את לא מעשה כל מלאכה אלא משום דכבר חפור ועומד

הוא והא קא עבדי כפישה דמימין לאו משום דלתי עשה דוכסא בעפר דמי את לא מעשה כל מלאכה אלא משום דכבר חפור ועומד
הוא והא קא עבדי כפישה דמימין לאו משום דלתי עשה דוכסא בעפר דמי את לא מעשה כל מלאכה אלא משום דכבר חפור ועומד

הוא והא קא עבדי כפישה דמימין לאו משום דלתי עשה דוכסא בעפר דמי את לא מעשה כל מלאכה אלא משום דכבר חפור ועומד
הוא והא קא עבדי כפישה דמימין לאו משום דלתי עשה דוכסא בעפר דמי את לא מעשה כל מלאכה אלא משום דכבר חפור ועומד

ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:
ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:
ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:

ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:
ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:

ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:
ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:

ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:
ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:

ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:
ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:

ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:
ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:

ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:
ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:

ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:
ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:

ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:
ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:

ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:
ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:

ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:
ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:

ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:
ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:

ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:
ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:

ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:
ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:

ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:
ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:

ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:
ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:

ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:
ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:

ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:
ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:

ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:
ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:

ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:
ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:

ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:
ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:

ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:
ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:

ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:
ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:

ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:
ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:

ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:
ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:

ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:
ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:

ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:
ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:

ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:
ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:

ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:
ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:

ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:
ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:

ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:
ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:

ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:
ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:

ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:
ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:

ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:
ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:

ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:
ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:

ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:
ג א ב טו טע"ה א"ת כ"י
תקט טע"ה:

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones